

LBRIS

We know
books

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

 www.litera.ro

I Put a Spell on You...

Allex Trușcă

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Justina Bandol

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Biblioteca de proză contemporană

este coordonată de **Doina Ruști**.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TRUȘCĂ, ALLEX

I Put a Spell on You... / Allex Trușcă. – București : Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6613-0

821.135.1

I put a spell on you...

ALLEX TRUȘCĂ

LITERA
București
2020

INVITAȚIE LA LECTURĂ

În copilărie eram fascinat de păduri. Am crescut într-un sat din Oltenia, așezat între două dealuri, privind în depărtare conturul întunecat al pădurii de dincolo de râul Motru. Mă fascina atât de mult locul acela, încât, în naivitatea mea – cred că aveam vreo șase-șapte ani pe atunci –, mi-am dorit să construiesc o cetate protejată bine de râu și de liziera copacilor, din care să cuceresc orășelul învecinat. Mă rugam de tatăl meu să mergem acolo, voiam să studiez amplasamentul viitoarei mele locuințe. Între timp, încercam să fac rost de resurse pentru construcție și pentru necesitățile viitorilor „angajați”: culegeam ciuperci, făceam undițe, distrugeam culturile de cartofi ale părinților fiindcă eram sigur că pe undeva prin grădină zace ascunsă o comoară. Nu-mi amintesc când mi s-a destrămat acest vis.

Din când în când petreceam câteva zile la bunica, într-un sat din Mehedinți, într-o casă retrasă, tot la marginea unui râu, lipită de

gardul cimitirului. Dormeam cu frică, uneori mă trezeam foarte devreme, vedeam contururile crucilor și mi se părea că se mișcă. I-am spus asta bunicii și a râs. Într-o seară, după ce încuiasem ușa – dormeam în casa de oaspeți –, am auzit podeaua scârțâind și pași târșiți până în fața ușii camerei mele. Am înghețat de frică. I-am povestit bunicii a doua zi și ea a zâmbit trist, spunându-mi că răposatul bunicul mai vine din când în când pe-acasă și că lângă ușa mea e o damigeană cu vișinată. Le-am povestit și eu celor cu care-mi petreceau timpul, iar ei au mi-au răspuns cu tot felul de istorii auzite de la alții sau trăite de ei, legende locale despre care habar n-avusesem. Eram fascinat și în același timp înfricoșat, mă întrebam cât e fabulație și cât e real în ceea ce-mi spuneau. Atunci m-am gândit prima dată să inventez povești la limita realității.

Peste ceva ani eram în anul doi de facultate, îndrăgostit de o fată despre care știam că e la bunicii într-un alt sat, la câteva zeci de kilometri. Am vrut să-i fac o surpriză, dar singurul mod de a ajunge acolo era să merg cincisprezece kilometri până la oraș și să urc apoi în mașina cu pâine care aprovizionează zona. Ca să fac asta, a trebuit să parcurg distanța pe jos, la ceas de noapte, ca să ajung înainte de ora 7 dimineața. Drumul (asfaltat, desigur) până la oraș trecea printr-o pădure, iar la ora 4 era beznă și pustiu, n-aveam lanternă, doar câteva

lumânări și niște felii de pâine, în caz că m-ar fi atacat vreun câine maidanez. Și dintr-odată mi-am reamintit una dintre legendele locale, cu o mireasă dintr-o pădure, dornică de răzbunare, care atrăgea bărbații necăsătoriți, de nu mai erau găsiți niciodată. Doamne, ce frică mi-a fost – și ce ușurare am simțit când am lăsat în urmă ultimul copac! Mai departe am ajuns la domnișoara respectivă, a fost încântată de surpriză, ziua a trecut ușor, am pierdut singurul autobuz care trecea pe acolo, soluția ar fi fost să merg pe jos printr-o altă pădure (de data asta auzisem că nu era asfalt, ci doar șleauri lăsate de căruțe), la ceas de seară, chiar noapte, până la un drum național, de unde aveam șanse să găsesc o mașină la ocazie. N-am mai avut curaj, bunicilor domnișoarei li s-a făcut milă de mine și m-au găzduit peste noapte. A doua zi am prins mașina cu pâine, apoi o căruță, o dubă plină cu mineri, am mai mers pe jos vreo trei kilometri pe drumul asfaltat prin pădure, care la prânz nu mi se mai părea fioroasă, și am ajuns cu bine acasă.

Și după alți ani de zile, de data asta, pe la vreo treizeci și doi de ani, când am citit unul dintre romanele lui Zafón, mi-am reamintit că, după ce renunțasem la cetate, îmi dorisem să devin (printre alte îndeletniciri mai realiste) și scriitor, să amestec, precum autorul menționat, realitatea cu fantasticul. Să falsific realitatea. În adolescență scrisesem poezii (eram timid, era

mult mai ușor să abordez fetele oferindu-le o poezie) și câteva povestiri cu accente horror, așa că am pus mâna pe laptop și am început să aștern în Word. Și, la un moment dat, pădurea și mireasa dornică de răzbunare trebuiau să-și găsească loc în scrierile mele, dar cumva trebuiau să se confrunte cu realitatea zilelor noastre.

Să vă mai s pun că acțiunea din romanul *I Put a Spell on You...* începe noaptea într-o pădure, cu un bărbat și o femeie?

1

*I see a boy and a girl in love and kissing,
you know. I just see that they're gonna
be one of those sad old couples one day
who just cheats on each other and can't
even look at each other in the eye.*

Ryan Gosling în
The United States of Leland

Pe ecranul uriaș rulează un film pe care unii l-au văzut deja. Un actor cu un chip banal conduce și flirtează cu o femeie în rochie albă, transparentă, care îi zâmbeste vulgar. La o curbă luată strâns, actrița se dezechilibrează și mâna ei stângă se oprește între picioarele bărbatului. Imaginile par încetinite, în fundal rulează melodia „Put Your Lights On“ a lui Carlos Santana:

*Hey now, all you sinners,
put your lights on, put your lights on.
Hey now, all you lovers,
put your lights on, put your lights on...*

Prim-plan cu fața bărbatului, roșeața din obraji și fâstâcelea sunt realist redată, joacă bine. Actorul caută ceva în torpedou, mâna dreaptă i se oprește pe piciorul femeii, ea nu pare deranjată.

Stop-cadru.

Camera se rotește, trece în spatele celor doi, drumul e slab luminat, personajele schimbă niște vorbe, dar cuvintele lor sunt acoperite de coloana sonoră.

*Leave your lights on, you better leave your lights on,
'Cause there's a monster living under my bed,
Whispering in my ear...*

Mașina trage pe dreapta, pe marginea șoselei. Stinge farurile, tânăra iese și se îndreaptă ușor spre copaci.

Prim-plan pe ochii bărbatului văzuți în retrovizoare. Trădează nehotărâre, pare să fie un maestru în controlul emoțiilor. Se cotrobie prin buzunare, scoate un telefon mobil, îl închide și-l pune în torpedou. Urmează acea răsuflare și decizia mai-bine-regrete-decât-remușcări.

Stop-cadru.

Derulează înainte.

Scenă nouă.

Deși e noapte, e cam multă lumină. O greșeală de regizor? Numai un ageamiu ar putea să facă asta. Bărbatul o lipește pe femeie de un trunchi

de copac, îi ridică rochia și o lovește peste fund. Mâna ei îl mângâie pe penis. Actorul e cu ochii închiși, dar fața lui e suficient de expresivă. Regizorul ar fi putut introduce și ceva preludiu aici, poate a fost în scenariu, dar săracul om n-a mai avut răbdare. Serios? *Lady in Black*, în momentul ăsta? Cred că-i o glumă proastă, aia mai e și îmbrăcată în alb! Singura parte relevantă din melodie e cea cu aaaaah aaaaah!

Stop-cadru.

Derulează înainte.

Scenă nouă.

Protagoniștii sunt dezbrăcați, femeia îl călărește ca o profesionistă în arta păcatelor carnale, cum altfel ar fi luat rolul ăsta? El pare cam crispat, cu mâinile pe șoldurile ei. Serios, *dude*? Te fute una bună și tu stai ca la dentist? Prostul aproape că-și dă sufletul între cracii ei. Adoarme! Cum, bă, s-adormi? Bagă o cafea, un energizant, ceva, înainte!

Camera rămâne fixată pe mutra satisfăcută a idiotului, și în plan îndepărtat femeia goală, învelindu-și artistic corpul cu rochia, cu părul căzut pe spate, se afundă și mai mult în pădure. Imaginea se estompează în timp ce încă se aude un rând de aaaaah aaaaah!

The End.

*

Când eram mic, am văzut într-o dimineață o mașină care nu se încadra în peisaj. N-am înțeles

atunci ce căuta rabla aia – era o dubă de marfă, albă sau poate gri, nu-mi mai amintesc bine culoarea (dar nici nu e relevant) – pe malul râului, după un pâlcc de copaci, într-o zi de duminică. Le-am arătat părinților cabina zguduindu-se și scârțâind în așa hal, încât ei, care mă țineau de mână, s-au uitat rușinați unul la altul și n-au știut să-mi spună ce se petrecea. N-au zis nimic, eu le-am spus să mergem să vedem ce se-ntâmplă, mama se tot răstea să tac din gură că poate ne aud cei dinăuntru, tata tot insista să vadă cine-i acolo. I-am văzut, în cele din urmă, coborând și îndreptându-se de spate: un bărbat care atunci mi s-a părut de vârsta bunicului, în maiou albastru cu găurele, cu brațe bronzate în stil tractorist, și o tânăra în niște blugi decolorați și tricou roz, despre care aveam să aflu peste ceva timp că-i o curvă la care apelau toți șoferii care livrau marfă în zonă.

N-a fost singura dată când am văzut mașini acolo. Am priceput în timp că era un loc bun dacă voiai să-ți înșeli nevasta sau soțul, șansele să te întâlnești cu vreun cunoscut erau mai mici decât în orice altă parte a orașelului în care toți se cunoșteau între ei. Cred că unii dintre cei care călcau strâmb în mod regulat au vrut să marcheze fiecare întâlnire a lor, altfel nu-mi explicam cum pe o creangă erau înșirate vreo zece-cinșpe sutiene, de culori diferite și calitate proastă, aceeași mărime. Nu mă întrebați de unde sunt sigur, eram adolescent atunci.

Până când nu m-am însurat, n-am înțeles de ce un bărbat ar vrea să-și înșele nevasta sau de ce unele femei aleg să calce strâmb, cred că are oarece logică asta, că, dacă nu te legi la cap, nu te legi nici la... Mi-amintesc de vecina de la parter, se plângea zilnic maică-mii la cafea că bărbatul ei e un curvar nenorocit, că jumate din banii lui se duc la curve care nu vor decât să-i spargă casa, că ea se gândește cum să mai strângă bani să repare acoperișul de la țară, că lui Nelu al ei nu-i pasă că au restanță la întreținere, că dracu' să-l ia de nenorocit, că i-a mâncat viața, să doarmă pe canapea, măcar noaptea să nu-l mai vadă. Mi-am zis atunci că eu n-o să ajung vreodată să fac asta, că eu sunt bărbat cu principii, părinții au fost oameni cu frică de Dumnezeu și m-au educat bine, că numai gunoaietele fac așa ceva.

Și iată-mă derulând înainte și înapoi filmul în care eu și Ileana am fost actori în urmă cu vreo două săptămâni. Dacă regret? Normal că regret, cum să nu? Toți regretăm, probabil și soțul vecinei avea muștrări de conștiință.

Stop-cadru, Ileana e deasupra mea, își înfige unghiile în pieptul meu, ghearele ei lasă dăre adânci. Ar fi trebuit să-i spun să nu-mi lase semne, că n-am chef de probleme. Mi-a trecut prin cap că n-aveam nici măcar prezervativ, dacă era vreo curvă și luam dracului vreun sifilis sau altă podoabă, mai dădeam și pe-acasă, ajungeam și de răs.

LPDIS

We know

Derulez mai departe, sânii ei tresaltă, rotunzi și plini, nici prea mari și nici prea mici, aș fi vrut să-i mușc, să-i las și eu ceva urme, măcar din răzbunare. Ea nu m-a lăsat să mă ridic, voia să aibă controlul, l-a avut și atunci când am luat-o pe la spate, lipită de copac.

Derulez mai departe, stop-cadru pe buzele ei, cea de jos e mai groasă decât cea de sus, iar asta-i face până și cea mai banală schiță de zâmbet să pară vulgară.

Stop. Sunt curios câți dintre cei ce se duc la prostituate sau se fut cu una pe care abia au cunoscut-o își amintesc culoarea ochilor partenerei. Popescu zicea odată că, dacă un bărbat își amintește detaliul ăsta după prima întâlnire, cu siguranță tipa avea țâțe mici. O să-i spun la o bere între băieți că nu e sută la sută adevărat. Poate eram eu prea înfierbântat sau poate lumina lunii se reflecta prea puternic, dar atunci aș fi putut jura că ochii Ilenei luceau sălbatic, aproape inuman.

Cred c-au fost ultimul lucru văzut înainte de a adormi. Nu, de fapt, am simțit cum tot sufletul mi-e îmbibat de valeriană și, înainte ca pleoapele să mi se închidă, îmi amintesc că buzele ei s-au apropiat de urechea mea și s-au unit în niște cuvinte care s-au rătăcit printre desigurii. Ce mi-o fi spus naiba știe. N-am înțeles unde a plecat, cum dracului să pleci noaptea, tu, femeie singură, prin pădure? Dacă o fi pățit ceva? N-am auzit nimic de vreo crimă, viol,

Doamne ferește! Morții mă-sii, au văzut-o plecând cu mine, dacă mă trezesc cu poliția acasă sau la serviciu?...

*

Marcela știa că, uneori când ieșeam din tura de noapte, mai aveam obiceiul să mă plimb cu mașina prin afara orașului. Mă relaxează, îmi pun gândurile în ordine, așa-i spuneam. Iar ea era oarecum mulțumită că veneam obosit, găseam ceva rece de mâncat în frigider. Nu comentam, nu mai aveam chef să încălzesc, cartofii prăjiți se puteau mânca și sleiți, dacă voiam mâncare de *Masterchef* trebuia să-mi comand la serviciu, că oricum acolo stăteam mai mult decât pe-acasă.

Mă băgam în pat lângă ea, mă așezam cu spatele la ea, n-o mai luam în brațe, probabil a observat, dar nu cred c-o deranja, nu mi-a zis nimic de asta. Noi n-aveam casă la țară cu acoperișul stricat, cu întreținerea eram la zi, probabil mai avea ea o listă de motive pe undeva. Le scotea regulat, cam o dată la două săptămâni, reproșându-mi toate cele, așezate cronologic, de când oficializaserăm relația noastră, chiar înainte de începerea clasei a douăsprea. Însă pentru mine devenise totul o obișnuință, un zgomot de fond, un post de radio enervant care turuia până când se terminau bateriile.

N-am înțeles niciodată modul în care femeile reușesc să țină minte cum erau îmbrăcate la prima întâlnire, ce culoare avea lenjeria când s-au